

РЕШЕНИЕ

№ 25142

гр. София, 28.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 06.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

като разгледа дело номер **9936** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на С. Г. М. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], област С., [улица], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 229з-1560/24-4332-005356 от 21.09.2024 г., издадена от Д. А. Г., на длъжност – полицаи „КО“ в група „ООР“, Сектор „ОП“ при 05 Районно управление /РУ/ на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП - временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

В жалбата на С. М. и в допълнение към жалбата от 05.11.2024 г., депозирано от адв. Н., се твърди, че заповедта е незаконосъобразна и неправилна, издадена в нарушение на материалния и процесуалния закон. Сочи се, че при издаване на оспорения ПАМ са допуснати нарушения на процесуалните правила, тъй като същата е издадена от некомпетентен орган. Излагат се основания за допуснати съществени нарушения на процедурата по съставяне на АУАН и в следствие на това и при издаване на процесната ЗПАМ. Сочи се и допуснатото нарушение на разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК, указваща съдържанието на административния акт. Изразява искане за отмяна на оспорената заповед за налагане на ПАМ.

В съдебно заседание – оспорващият, редовно призован се представлява от процесуален представител – адв. Н., която поддържа жалбата. В хода по същество

излага допълнителни аргументи в подкрепа на тезата си за отмяна на ЗПАМ.

Ответникът – Полицейски орган – „КО“ в група „ООР“, Сектор „ОП“ при 05 РУ на СДВР редовно призован, не се явява.

Административен съд София-град, след като взе предвид представените по делото доказателства и доводите на страните, съобрази следното:

Предмет на настоящото производство е Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 229з-1560/24-4332-005356 от 21.09.2024 г. по реда на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, издадена от полицаи „КО“ в група „ООР“, Сектор „ОП“ при 05 РУ на СДВР, с която на С. Г. М. е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“ за това, че на 21.09.2024 г. около 01.55 часа в [населено място], област С., на ул. Ш., с посока на движение от ул. В. Л. към ул. Св. св. К. и М. управлява л.а. марка „Фоксваген“, модел „П.“ с рег. [рег.номер на МПС] собственост на С. Г. М., като е отказала да й бъде направена проба за употреба на алкохол с техническо средство Алко тест Дрегер 7510 с фабр. № А. 0135 определящ съдържанието на алкохол, чрез измерването му в издишания въздух. На водачът е бил издаден талон за медицинско изследване с номер 264008, придружен от 8 бр. холограмни стикера, с номер А101165, от които 7 броя са били връчени на водача. Поради изложените обстоятелства на С. М. е била наложена процесната ЗПАМ.

За установеното е издаден АУАН серия ГА № 1421555 от 21.09.2024 г. от полицаи при 05 РУ на СДВР – Д. Г., в който е посочено, че С. М. е нарушила чл. 174, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП – отказва да й бъде извършена проверка за установяване наличие на алкохол в кръвта и не е изпълнила предписание за вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му. Въз основа на така съставения АУАН е била издадена процесната заповед. Видно от представения АУАН е, че фактическата обстановка описана в него е възпроизведена в оспорената ЗПАМ.

Заповедта е връчена лично на С. М. на 21.09.2024 г.

Жалбата е подадена директно до административен съд С.-град, постъпила с вх. № 27469/ 02.10.2024 г.

По делото е представена административната преписка по издаване на оспорения акт, включително и заверени копия от АУАН серия ГА № 1421555 от 21.09.2024 г.; оспорената ЗПАМ № 229з-1560/24-4332-005356 от 21.09.2024 г.; ЗПАМ № 229з-1561/24-4332-005357 от 21.09.2024 г.; докладна записка от Д. А. Г. на длъжност – полицаи „КО“ в група „ООР“, сектор „ОП“ при 05 РУ на СДВР; справка картон на водача; докладна записка от ст.полицаи Ив. И., заповед № 6400 от 07.07.2023 г. и № 513з-5215 от 21.06.2022 г.

Приложено е копие от талон за изследване № 264008 от издателя за заповедта относно предоставената възможност на С. М. да даде проба в МБАЛ – Св. А. в часови диапазон от 45 минути. Жалбоподателя не се е възползвал от така предоставената му възможност.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу акт подлежащ на съдебен контрол, от надлежна страна с правен интерес от обжалването и в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество жалбата се явява неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК. В тази връзка неоснователно е изложеното в жалбата оплакване за нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от административнонаказващият орган, съобразно преследваната от закона цел. Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповеди № 6400 от 07.07.2023 г. и № 513з-5215 от 21.06.2022 г. на директора на СДВР са оправомощени длъжностните лица от СДВР, които да издават заповед за ПАМ по чл. 171 от ЗДвП и доколкото процесната заповед е издадена от полицаи „КО“ в група „ООР“, Сектор „ОП“ при 05 РУ на СДВР, то същата се явява издадена от компетентен орган, тъй като издателят е оправомощено лице със Заповед № 6400 от 07.07.2023 г. на директора на СДВР и съгласно Заповед № 513з-5215 от 21.06.2022 г. на директора на СДВР, във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи.

На следващо място съдебният състав приема, че административният акт е издаден в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаването му. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, включително посоката на движение на МПС, както и датата на нарушението. Посочена е ясно и недвусмислено нарушената разпоредба на ЗДвП, а именно - чл. 174, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП - отказва да му бъде извършена проверка за установяване наличие на алкохол в кръвта и не изпълни предписание за вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му. С оглед на изложеното неоснователни са релевираните от страна на жалбоподателя доводи за липса на мотиви на акта.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК.

При издаването на процесния акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Нормата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП /в редакцията към изм. - ДВ, бр. 77 от 2017 г., в сила от 26.09.2017 г./, предвижда прилагане на ПАМ, за този който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта, чрез измерването му в издишания въздух или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Съгласно разпределението на доказателствената тежест по реда на чл. 170, ал. 1 от АПК административният орган трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

В случая заповедта е издадена при наличие на посочените по-горе материалноправни предпоставки предвидени в чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Събраните по делото доказателства не опровергават извода на административния орган за необходимост от прилагане на ПАМ.

За налагането на ПАМ е достатъчно констатирането от контролните органи на наличието на само един от двата отказа за проверка на концентрация на алкохол в кръвта с техническо средство или с вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване и е ирелевантно обстоятелството дали в действителност водачът е употребил или не е употребил алкохол, достатъчен в случая е самият акт на отказ от извършване на проба. Управлението на МПС е високо рискова дейност, при която водачите следва да се спазват строго правилата с оглед избягването на произшествия. При поискване от контролните органи водачът на МПС е длъжен да съдейства, за да му бъде извършена проверка и по двата, предвидени в закона начина на проверка на употребата на алкохол или наркотични вещества. В настоящия случай се установява безспорно основният значим за спора факт - отказът на водача да бъде проверен за употреба на алкохол, което е достатъчно условие за приложението на процесната принудителна административна мярка.

Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП се налагат въз основа на констатациите по съставен АУАН, а доколкото тези констатации не са спорни, то АУАН е допустимо доказателствено средство по смисъла на чл. 39 от АПК, като е без значение в настоящото производство обстоятелството дали административнонаказателната процедура е законосъобразно проведена, тъй като производството по прилагане на ПАМ и това по ЗАНН имат различен предмет и различна цел. За разлика от реализирането на административнонаказателната отговорност по конкретно административнонаказателно обвинение, наложената принудителна административна мярка има превантивен характер - да осуети възможността на дееца да извърши друго противоправно деяние и да преустанови установеното, като тази мярка не съставлява наказание. В този смисъл съдът счита за установено наличието на изискуемите предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171,

т. 1, б. „б“ от ЗДвП, поради което и обжалваната заповед е съобразена с материалния и процесуалния закон.

Заповедта е съобразена и с целта на закона. Целта на ЗДвП е регламентирана в чл. 1, ал. 2, както и в чл. 171 от закона, и тя е опазването на живота и здравето на участниците в движението по пътищата, както и преустановяването на административните нарушения. В конкретния случай е осъществена хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, при която административният орган действа при обвързана компетентност и при наличие на визираните в закона предпоставки не разполага с възможност за преценка дали да приложи или не ПАМ, а е длъжен да приложи такава. Като израз на административна принуда, ПАМ трябва да бъде определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Налагането на принудителната административна мярка има за цел да се преустанови едно противоправно поведение на водача, отказал да бъде тестван за употреба на алкохол, а така и да се осигури безопасността на всички участници в движението. Именно охраната на обществен интерес в случая обуславя необходимостта от налагането на процесната ПАМ и ограничаването правата на жалбоподателя като водач на МПС в допустимите от закона граници.

По изложените мотиви съдът приема, че не са налице основания по чл. 146 от АПК за отмяна на оспорената заповед, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна. Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при спазване на материалния закон, в съответствие с целта му и при постановяването не са допуснати съществени нарушения на материалния закон или на процесуалните правила.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, Трето отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Г. М. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 229з-1560/24-4332-005356 от 21.09.2024 г., издадена от Д. А. Г. на длъжност – полицаи „КО“ в група „ООР“, Сектор „ОП“ при 05 РУ на СДВР, с която на С. Г. М. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП - временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Решението е окончателно не подлежи на обжалване на осн. чл. 172, ал. 5, изр. 2 от Закон за движение по пътищата.

СЪДИЯ: